

Litterär Tidning.

N:o 68.

Fördagen den 24 Augusti.

1839.

Lysningstiden.

*Det lyser; första gången lyser; nu är det
en Hoppets Genius det är,
som blickar skämskt i dag och myser
och far med bud från kär till kär.*

*Det lyser; himlen lyser lycka
och frid utöfver nybyggt hem;
nu Fränder Fränders händer trycka
och hjertat ber till Gud för dem.*

*Det lyser; andra gången lyser
och Tron uttolkar sina bud
en tro, som all förtröstan hyser
till vänndens hjerta blott och Gud.
Förtroendet så räcker handen
till trogen vandring, huldrift stöd
igenom alla obekanta landen
i fröjd i sorg, "i lust och nöd"!*

*Det lyser; tredje gången lyser;
nu Kärleken har bröllop snart.
Om annat allt i norden fryser,
dess fackla brinner städse klart.
I själva grafvens natt den lyser,
som polens stjerna herrlig än,
förutan den hvart hjerta ryser,
men glädjes fullt med Gud och den.*

*Det lyser; hela verlden lyser
nu för de unga, sälla Tu;
ty hoppet himmelskt dem belyser
och tro och kärlek jubla nu.
Det lyser; skulle det och mulna
emellanåt på lifvets stig,
i sorgens dar, så vinterkulna,
de rädas ej — med Gud och sig!*

Barmhärtighetens lön.

*Lycklig den, som lönlös vill, och saklöst mägtar
Ge en skärf vid hvar behovets bön!
Lik ett ljusligt regn, der dalen ros försägtar,
Går hans lefnad utsägligt skön.*

*Minsta korn han sätt, när sommarn ligger bleknad,
Får han tusenfaldt sig återställd.
Stor är hvarje skörd, som kommer opräknad —
Störst är den på evighetens fält. —*

S - m.

Litteratur.

*Amorina eller Historien om de Fyra. Två
Delar. Jönköping. J. P. Lundström, 1839. 364 sidd. In-
ledning XL. sidd. 2. 12 Bco.*

En genialisk tragedi-komedi, "den förskräckligaste, där Litteratur eger att uppvisa" eller en roman i dramatisk form och dramatisk anda med sina (72) taflor i stället för scener; en inledning, full af ironi och självpersifflage, innehållande en dikt om detta manuskripts upptäckt, om lokalen för händelsen (Uppsland), som skall ega historisk grund, om tiden (1730—40), om den uppdiktrade författaren, om Johannes karakter såsom icke naturlig, om huru man skall förklara hans handlingsätt, se der bokens ytterre form. Nu en vne öfwer det hela! — De Fyra äro: två syskon, twenne grefwar Falkenburg, Wilhelm och Rudman, och en prestdotter Amorina, eller Henrika, samt en gardist Johannes. För öfrigt uppträda en Doctor Libius, Pastor i Danderyd, Amorinas eller Henrikas pretenderade fader, samt hans Fru Grannis-Kajsa, en spågvinna, och hennes dotter Lotte, Henrikas wäninna; Krigsrådet Anfelt, en Hofmarsalkinna, en fröken Angelique, Förrings Läkare, Bönder m. m. Se der personalem.

W - m.

Wilhelm och Rudman småtwista på en jagt, den sednare afundas den förras företräden. Wilhelm är förälskad i en person, till hvilken han längtar. Rudman har också nyligen sett ett frualimmer, som han ej tyckes vilja glömma. — Gardisten Johannes kommer till sin fästmö Lotta, som vid stranden rengör tallrickar. Hennes mor helsar med österländska ord morgonen sol och spår ondt öfver dagen. Förbi dem skenar en häst, från hvilken dock Henrika hinner rädda sig; hon flyndar bort, tyckes ila till någons möte, som var henne kär. På en skogswäg möter Rudman Johannes, som han bedt spiona ut presdottren. Johannes svarar stolt och sifflständigt, ger emellertid underrättelse att presdottren gått till ett aftalade möte med en ålskare i Edsvikens skogar. Rudman flyndar ditåt. — Henrika sitter hos sin Wilhelm, på hans jagtslott. De ro ut. Deras kärlek är oändlig. Rudman söker förgäves presdottren, träffar Johannes, som nu tillfredsställt sin först efter blod derigenom att han flurit frupen af ett lam. Rudman ber honom bortsbra Henrika från hennes hem. Johannes önskar att han må skaffa honom tillfälle att bewista krig, tv hans först will ställas. — Doctor Libius — en gnatig, småaktig, snål, dock i botten kanste välwillig och alltid humoristisk pastor, kör ur huset en piga för en overydighet, och stickar efter Lotta i hennes ställe. Henrika känner (s. 39 en hypperlig genremålning eller pastoral), Lotta stickar. Fru Libius, en hektisk, sentimental, god och mild passionsblomma, helt och hållt kärlek för sin dotter, plågas af Libii kold och gnat. Han will låta laga ett skäp i salen, som är nära att falla. Fruen kommer i anledning af en bok, som Lotta föreläser ur, att berätta om sin syster, som var gift med en man, hvilken blott lefde för jagt. Han wille ha sin son krigist, földe deraföre Henrik IV:s faders exempel, twang sin hafvande hustru vara närvarande vid flagt, höra blodiga berättelser och dricka warm blod. Ögonblicket derefter födde hon under convulsioner en son, som hade medfödd först efter blod; ledd af denna drift stack han ihjäl sin moder, sin broder, och svudde; hans fader dog af sorg. Under Libius confrontation med sin Fru får man weta, att hon hafft kärlekspanter med Excellensen Falkenburg, inan löftet om Doctorshatten bewekte Libius att åkra henne. Henrika, en warm stål, en skön, djup, men fördig i sällskap med anda, öppnar sitt hjerta för Gud och sig sief i sköna, varma utgjutelser, häger bön för sin moder; Johannes som från planket ser henne, hindras af hennes fromhet att då utsöra Rudmans buntan, men söker dock sedan röfva henne, under tvene af bud från Grefwe Falkenburg, Wilhelm, men hon sliter sig los, när hon hör att den döende modren läter kalla henne. Henrika klifwer upp på skäpet för att taga fram en tasla, hwarpå modren åsmålats sig och sen ålskare, denne blott i teckning, tv hon förmådde af kärlek och smärtande minne ej måla honom. Henrika, som will försöna föräldrarne, med taslan, trodde ålskaren vara Libius, ehuru wi kunna höra på brutna ord af modren att så ej är. Skäpet faller och modren träffas, dör. Henrika ensam med liket bryter ut i skrärande sorg; folk komma, hon tager, blomman drager hop sin kalk för kolden af deha hvardagsmenningar. De undra på hennes tyfnad och ytter kold, och hennes asty för liket, (som hon nu för sig kallat en "lögner", af lif.) Andra Boken. Johannes suger blod ur en liten gothes finger, estersättes af länsman, emedan han mordat en president (af lust att se blod), till hvilken han skulle föra presdottren, men undkommer. — Henrika med Lotta, för hvilken hon upptäckt sin kärlek till Wilhelm, ser en grutta, som Wil-

helm gjort åt henne och der på en urna tecknat det namn, hwarmed han will kalla henne, Amorina. Rudman ber Wilhelm passa sig den döda presidentens plats. Wilhelm och Amorinas möte; fullt af den mest glödande kärlek. — Libius, ännu mera nedföld i suälhet och lumpenhet, grålar på alla, åtven Henrika, som han kallar modernmörderka. Hon will deraf fly sitt hem. Johannes irrande i skogen, hungrig, ångersfull, förtvisande, lägger en lapp på ett altare i skogen, der han ber dem, som rest altaret, bedja för "den som begått mord, brodermord." Till altaret komma sedan Wilhelm och Amorina, utsäglig och utsägt är deras kärlek. En beijtent lemnar då ett bjundnings-bref från Rudman till Henrika. Hon försäkar Wilhelm att hon ej kände hans bror (. Rudman hade blott en gång sett Henrika, hon kände honom icke). De werla minnen, Henrika ger en ros, som hennes moder målat, Wilhelm en hårlock. De swåra att båra dem till sin död. De finna Johannes lapp. Henrika lugnas, ty hon kände ej till någon broder, på hvilken hon kunnat begå mord. Rudman hör af beijteten att Wilhelm är den lyckliga, skrifver till Johannes att mörda brodren. I skogen möter Johannes Libius prestkladd, han bisktar sig för honom, frågar under förtvisans qual, om ej förlätsel finnes. Libius svarar med obestristlig ligilighet nekande och afvisande, kallar honom prædestinerad. Johannes, som ej fått en uppfostran, som motverkade sin naturdrift, tror sig nu öfvergivnen af Gud, förutbeständ till ondt. Henrika kommer till altaret, ser en orm stunga en dusva ihjäl, minnes modrens ord i sin bok, att åfska Gud mer än alt annat, hon offerar honom deraf sin hårlock på altaret tändande den, och glömmar återsöden. — Rudman hör af Anfeli om spökeri på skamslottet. Natt. För Henrika visar sig Falkenburgs Ande, sägande: "Min dotter, det lider!" Hon hans dotter, huru? — Wilhelm kommer i sin rika drägt om morgonen till altaret, ser locken, blir förgsen öfver den brutna eden, tror henne otrogen, han dödar sig, minnandes att han i glömska lätit sin beijtent ladda en pistol med hennes ros, liksom med annat paper. Henrika finner honom. — — Tredje Boken. En hofmarsalksinna och hennes dotter Augelique conversera om en orden för qwinior, som de sista inråtta. Henrika, som månade sin fästmans återkomst en gång, och Lotta, som öfvergivit sitt hem, hade redan väistats på slottet sju månader. Conversation om orden (parodi på ordensväsende och adelns förbildning). Der hör man Anfeli, för detta Grefwernes informator, berätta att stamfadren för Falkenburgska åtten fätt till straff för en neslig flygt från Kristi graf, att en af flagten alltid skulle bli wanförrig och dö i skräck och att en messalliance skulle förföra åtten återsöd. Grefwernes fader fann pergamentet, trodde sig hafwa gjort messalliance, tv han war git med en ofrälse. Han skiljdes från henne, man wiste se'n ej hvor hon war; åtökade en adelig dame, men saknade sin förra hälst. Rudman tror att Johannes fritt mordarbrevet och att han dödat Wilhelm. Ordens ceremonier: Amorina, från hvilken idén utgått af storhertade ändamål för mensligheten, talat i orden hänrycke. Rudman, klädd i samma drägt, som brodern hade på sig då han dog, med blod på brösten, möter Amorina i lunden. Han agerar brodrens roll, hon tror att han återkommit; underrättar honom om sin son. Bulet, han syre, Rudman möter Johannes, tror sig ännu vara mördaren. Johannes tager honom ej ur willfarelsen. Amorina wälsignar barnen i en kyrka (En skön symbolist scen). Doctor Libius

går med Fyring, som ville bli hans mäg, att få sig af Gran-
 rikskassa, hör Rudman blif spädd, att en af bröderna dör i wan-
 sinne. Rudman inbillar sig att det var Wilhelm. Folket sam-
 las till ett ställe att se under af Amorina, en ny S:t Brita,
 som går omkring o: h predikar Kristendom. De fara till Björkb-
 å. På stamgodset samtala Rudman och Anfelt, som måste berät-
 ta hemligheten med flägiens dom, huru slottspresien uppfattat
 saken och hämta pergamentet. Under tiden blir han witness till
 en syn, som symboliskt förklrar hela syckets andemening.
 Den förstjutna var Henriks moder, Henrika var Grefwernes
 syster, och åttens försonande Genus. Grefwernes fader trodde
 sig hafwa gjort mesbalance, blef dörsöre galen; men mes-
 balanceen var Wilhelms förening med sin syster. Rudman blir
 af synen liksom wantrinnig. — *Fjärde Boken.* Libius är
 nu en dränare, har fått husmannell, från Malmens, tänder
 eld på henne i sylinder; söker genom en vision beweka Henrika
 att taga Fyring till man. Amorina tror att modern uppenbar-
 at sig och tolat om Wilhelm. Fyrings syster var utklädd till
 vålnad. Läkare rådgöra om Rudmans sjukdom och hans twen-
 ne periodiskt wexlande tillstånd. Ordensfältskapet figurerar en
 skund. — Lotta twärtar Henriks son Reginald vid en båt,
 under det Johannes möter henne, uttryckande på en gång för-
 twilan och tro, att han wäre förutbeständ till brott, samt o-
 ändlig kärlek till sin Lotta. Han är bättre än sitt ö d e. Jo-
 hannes hjälper vid ett wargfall. Warginian flyr. Under
 Lottas sön hade en örn tagit bort Reginald, hon väntar, ser
 warginnan, tror att hon åtit upp sonen. Hovrätssektion. Man
 talar om att Grantis-Kajsa wore fångslad, att hon spärt sannit
 på vägen till spinnhuset. Rudman kommer, talar saker, som
 emedan de äffe visionen, är oförstådda, för rätten. — Lotta
 kommer hem, berättar Reginalds död, Henrika simmar, huf-
 set faller och tager eld. Prestgården med Libius brinner opp.
 Amorina sitter på moderns graf, då Falkenburgs ande återvis-
 sar sig, upprepar de första orden för henne, hon flyr till skogen.
 Lotta söker henne. Läkarena föra hem Rudman från hovräts-
 ten, då Amorina på fänglarra föres till Danviken, och Jo-
 hannes till smedjegården. Läkarena trodde att Rudmans peri-
 odiska tillstånd vid denna syn gått ihop till ett och räddning
 förberedd; men han blir fullt wantrinnig. Anfelt spionerar, ty han
 önskar synlan åt sin fader efter Rudman, men afvisas af dennes
 trogna Sekreterare. Vaktmästardottern på Danniken har sät-
 sat sig vid Amorina, vilj hälpa henne, men hindras af sina
 föräldrar. Till hemme inkommer en natt Johannes, som bru-
 tet sig ut ur fängelset, och deras släktkap upptäckes. Femte
Boken. I ett samtal i en cercle hör man den åregitiga An-
 felts, fars och sons, låga stämplingar för att den äldre sul-
 le få synlan. Hau fölte så Rudman attuänd till Excellens
 och afslagsnad från hufvudstaden. Conversationsstuck i ett ade-
 ligt hus med gjorda quickheter. En bondgöse rager upp den
 kringirrande Lotta i sin källa, hon berättar att hennes moder
 på Spinnhuset sagt, att hon wäre från Mindre Asien och ge-
 nom Steppsbrott kommit till Sverige. Gosen berättar sin sy-
 sters död, kallt och lugnt (som naturens barn, dock ej utan käm-
 phor af werlig sorg, fast utrycket var fördigt). Bonder fö-
 ka Johannes, han nedgör dem, grävver en grop, läter deras
 (12) blod rinna ned i gropen under galgen och hoppar sedan
 ned med Lotta, som han räkat. Hon war nu wallpiga hos
 gosens föräldrar. De båda dö i det röda blod. Anfelt har

sätat Rudmans Sekreterare frits, och Rudman ordnade etc.,
 att få honom bort. Falkenburgs ande visar sig sista gången
 för Amorina med de bekanta orden. Hon sliger ut från sitt
 rum, träffar Rudman, som också smugit sig från sitt hem,
 Rudman tager hems i famn och fastar sig i sön. — Se der,
 i brutet innehåll, syckets reper torde.

Detta sycke är mer än de flesta poetiska skapelser i vårz
 land en organisk och helgjuten composition, ty allt hänger no-
 ga tillsammans, ingenling är för det hela öfverflödig (måhända utom Ordens fältskapet). Den höre hufvudtanke för sycke-
 fet är att Falkenburgs fall genom den fullbordade hämdedo-
 men, th vikoren word uppfyllda. Wilhelm hade gjort
 m e s s a k l i a n c e med Amorina, ty de woro in syster, mot
 sin hufvud (liksom Odipits såsom gentil åt sin mor), ty Ö-
 det (som Nemesis) wille det, Rudman, den sista af åtten var
 gnulen. Ödet uppenbarar sig äfven hos Johannes. Ja Ödet
 gör alla hufvudpersonerna jordiskt olvcliga. Endast bipersonerna,
 medelintäten, trivialiteten, worldsinnesskorna, Hofmars-
 kalkinnan, Anfelt etc. lesva, ej som det wore belöning, att
 få lesva. Genom Örets role står detta sycke p e h e d n i s k-
 g r e k i s k e ståndpunkt, men genom hufvudpersoner. Amorina
 har det likväl midt igenom sig en c h r i s t e n grundåder;
 hvarsöre den således omfattar på en gång hedendom och chris-
 tiendom, hvilket gör det så universtelt dæmoniskt. Alt för-
 trädligt, (och till sin möjlighet är hufvudpersonerna detta),
 alt som har drift till hufvudständig bildning af sin karakter, är
 ett brott mot den alt uvellerande magten, Ödet, måste dö.
 Denna ståndpunkt är så till vida icke den christina, der individua-
 liteten friare får utveckla sig); men efter det fallit författaren
 in att ge ett grefkist sycke, så hvarsöre icke? Men hvarsöre
 hafwa alla personerna något curiosit, något dæmoniskt i sin ka-
 rakter? De måste det, under denna grundtanke. Hvi har Jo-
 hannes blifvit införd? Det är sant, konsten bör mest ge det
 alltrånt mensfliga, ej undantagsexemplar; men att någon gång
 fatta en sådan psychisk curiositet och consequent utveckla den
 karakter, som deras uppsätt, är något högst intressant både för
 mennisbökännaren och fördrar stora krafter hos Falden. — Med-
 lika dialektiskt skärpa, som planen är utsörd, med lika förstånd
 ärö karaktererna anlagda. I ofseende på urforandet, så är
 wist mycket besynnerligt, om ej onaturligt, dock ovanligt, men
 jag vet icke hvad som hindrar Falden att någongång öfver-
 lata sig åt sin fantasi och sammontälla ovanliga saker, när dock
 en stor och sann grunden förhindrar det. Hela och vackra sannin-
 gar der ärö poetiskt uttryckta. —

Sådana finnas i stor mängd både af tragiskt och humoris-
 skt innehåll af djupaste arten, säsom nedansöre fall visas.
 Enföldigheterna ärö dock här icke der förnamsta. Twåtomi fin-
 nas sådana, som man kan tro sig fullt befogad att tadla, t. ex.
 ryhsligheter i Victor Hugo's silt, onaturligheter t. ex. Grantis-
 Kajsa's orientaliska och poetiska språk, den versisterade formens
 abrupta flick, mera musik än poesi, o. s. w. — Det hela är
 deremot så mycket beundranvärdare, som det åspeglar sig
 i sina delar, i de förräffligt tecknade karaktererna. Af dejsa

*) Förf. kan anmärka, att deuna fasta ej mera visar Ödet än
 hvarje annan, fast omständigheterna (Ödet) ej alltid så komma
 till medverkande säsom bestämmande. Individualiteten utveck-
 lar sig här lika rikt, som i hvarje annan.

är att hörja med småfolket. Men felt en af tiden många lyckölkare, utan inre fond, utan åkta nobleße, genomdrifna egoister. Adelsfolket är sadt, kärnlöst, bröstande sig öfver helliga företäden, påklädd pöbel. — Lotta är en warm och ädel natur, trogen till döden, nobel i allt, fast — en piga. Wilhelm är också, fast adelsman, ädel, warm, swärmande, hertlig ända till glöd, hvilket blir hans undergång (fysiko), men hans bättre jags förklaring, ty att dö är ingen olycka för en ädel karakter. — Nu till de andra personerna, som är konsekventa i sin inconseqvens.

Den mänskliga karakteren är sådan, att hvarje person icke blott är sild och individualiseraad ifrån and r. a, utan åsven inom sin egen personlighet nuancerad, så att den (oagradt bishållandet af sin egenhet) visar sig liet olif sig sief i olika tidpunkter och olika ställningar. Konsten att rätt teckna personer måste således bestå uti att både teckna dem distinkta ifrån hvarann, och åsven distinkta ifrån sig sjelfwa, under olika utvecklingsperioder.

1. Henrika (som sedermere kallas Amorina) är religiös i hög (enthusiastiskt swärmtiskt) stil. Just dersöre att hon är så högt intagen af det stora, förekommna henne en mångd jordiska omständigheter smä, och hon har ingen fänsla för dem. Sjelta döden förekommmer henne obetydlig, emedan hon är så fullt öfvertygad om lifvet efter döden. Men just för att hon innerst brinner af en djup och oddölig eld, synes hon för personer, som ännu icke rätt fänsa henne, fall. Hon uppår många förebräder härför (t. ex. af sin egen mor s. 41, af doktor Libius s. 101, 102, af sin brudgum s. 123, 134). Ett stort hus öfver hennes karakter fastar anekdoten om Silkesfröken, och allt hvad som säges s. 238 cet. Den slags varme, som pekar sig i samtal och prat, frägar hon alls icke efter: hon hör icke alls till kläsen af deha fruntimmer, som ständigt kunna hålla tal om sina fänslor och gorra de subtilaste distinktioner. (Hon är aldeles en motsats till de två romanförfattarinorna, åsven emot vår Fredrika Bremer är hon en ren motsats). Men hvilken fro och innerlig varme af sann och hög stil hos henns liknål finnes, ses på otaliga ställen; t. ex. de korta ordren till blommorna s. 41, bönen s. 57, 58; hennes fänslor då hon är ensam vid sin moders lik s. 66, 67 (som likväl genast derefter (s. 68 cet.) drar sig till sammans och öbljer sig under kystnadsens flor, när allt det öfriga mänskpatroset inträder och hörjer på med sitt vanliga fänsloprat). Henrika har det man i kemien kallar bunden varme; en förklaring deraf sones lått s. 80, 81. Hurudan denna slags varme är, när hertat är på väg att brista, synes s. 86, 8. Hennes religiösa stämning för helseupphöfning synes s. 124, 125. cet; att hon åsven, vid tillfälleten då det gäller, kan tala längre och hålla ett brinnande föredrag, synes s. 155, 156, 157. Hennes resignation, att icke helse tro sig vara något, s. 192 cet,

(Forts. n. g.)

Om den nya Folkläsningen.

Den första af tiden grundtankar, den att hos den stora folkmoten utsprida bildningens wälgeringar, har allt mera anslagit fosterländerna sinnen och redan verkat, om ej just resultater, åtminstone mackra hemödanden i vårt land, men ingen af folksalare och mera storartad syftning av det, som Bokhandlaren Mag. W. Lundeqvist i Upsala nu utgivit prospect

till, och hvilket företag ledes af Hector C. J. L. Almqvist, som med sin allmänt erkända originalitet i sina arbeten stådde förenat den warmaste kärlek för och bekantskap med folket, och en gång sief, ledd af denna kärlek och förutseende en reaktion mot de sakkallade bildade, som en gång skall infryta från folket, lessde som bonde. Hr Lundeqvists industriella geni har uitränt planen för denna folkläsnings lättare spridande än det stett före honom och vi ha allt stål att hoppas att utvändet blir nöjaktigt. Det beror mycket på det nit, som Sveriges Presterskap will ådagalägga för den stora saken. Lyckas ej detta företag, drabbar skaden till största delen deras insidolens och liknöjdhet, om ej obscurantism.

"Tillar och innehåll af de särskilda, hittills beständna serien blifvit: 1) Berättelser ur Fadernes landets Historia, mera utsörligt behandlande deh interessantare perioder, såsom Gustaf Wasas, Engelbrechts, Sturarnes, Gustaf II Adolfs, o. s. w., biografier öfver utmärkta män, samt deremellan korta öfversigter, som sammanbinda det hela. De i høst utkommande nummeråro: 1. Gustaf Wasa i Dalarna, 6 fl. 2. Rysska Minnet i Norrköping, eller Ryssarnes härjning i Sverige 1719, 9 fl. b:ko. — 2) Naturkunighet, sådane delar deraf, som kunna och hörta populärt behandlas, t. ex. elementerna af kunsken om världsbryggan och jorden isynnerhet; delar af mekaniken som vanligast komma i fråga; uppmätning af åker och ång, o. s. w. No 1. Jordens Lustkrets och deri förekommande Naturhändelser, första speciet, kostar 3 fl. b:ko. — 3) Landthushållning, de viktigare deri förekommende ämnen särskilt och noggrannt behandlade; t. ex. godnäring och godseläningar; odling af foderväxter; åkerbruksredskap med ritningar derå i tråsnitt; enklare och för vårt klimat lämpliga sädessvæplingar; ladugårdsskötsel; m. m. No 1. Berättelse huru Erik Pehrsson i Stigshob blifvit förmögen genom klöfwer, odling, kostar 5 fl. b:ko. — 4) Skrifter af blandade Innehåll. No 1. Arbetets Åra kostar 3 fl. No 2. Grimsstabans Nybygge kostar 6 fl. banko.

Utom ovan nämnde arbetsritter utgivwas åsven andra af något större omfang, som behandla en eller annan kunsksgren mera i sin helhet, t. ex. ett för allmogen lämpligt sammundrag af Geografin, och särskilt Svensk Geografi med hänvisning på hvarje landsorts jordmän, naturförmåner, m. m.; Råknebok, Veterinärbbcker, Handbok för Husliga Handaslälder, m. m. Blond deha utkommer i høst: Bondesprak, i ka för Åker, Ång och Ladugård 24 fl. b:ko. Arbetsritterna framställa hvarje ämne mera widlystigt, målände, öfvertalande. Böckerna, i mera concentrerad stil, är företrädesvis repertorier."

I ritkets böklär finns prospecter och på predikstolarna uppläses kungörelser härom.

Tryckfel på Doctor Liedbecks uppsats.
No 60: 2 sp. 9 r. o. större l. sämre. — 3 sp 1 r. i lungans l. lungans — 29 r. o. allt går ut — 30 o. l. Pneumathorax. 24 n. gdt l. grått. 8. n. l. Marshall. 5. n. höja l. röja. — 4 sp. 11 o. vdtal l. heta. — 5 sp. 12 r. o. l. Aerzen. — 24 r. o. V-ij l. J-ij. — 6 sp. 6 r. o. l. Jörg. — 7 sp. 21 r. l. Lagenunfug.

Gefle, hos A. P. Landin.